

werkelijkheid omtrent onszelf.

Juist dit is een van de belangrijke punten, waar de meeste mensen nogal eens over weglopen. Zij zeggen: deze of gene heeft een minderwaardigheidskomplex ... En gaan over tot de orde van de dag zonder de betekenis van een dergelijke vaststelling te begrijpen.

Er is eens een kleine man geweest, geplaagd door maagklachten, die mede beroemd is geworden door zijn houding: hand tussen de jas op de pijnlijke plaats van zijn dikke buik. Napoleon.

Ook deze man leed aan een minderwaardigheidskomplex, deels veroorzaakt door zijn omvang deels ook door het feit dat hij uit een heel arme familie stamde en zo met zijn mede officieren en hun wijze van leven niet mee kon doen.

Uit deze man met zijn complexen is in feite een van de meer bekende dictators gegroeid. Want de enige weg die hij vond om zijn meerwaardigheid toch aan te tonen bestond uit een aantonen, dat hij de meerdere van anderen kon zijn door gebruik te maken van zijn aanleg en tot een militair genie te worden, iemand die sterker was dan ieder ander.

Dergelijke genien bestaan er nog steeds in de wereld. Ook al lopen zij niet met hun hand in hun jas. Het zijn toch mensen die kennelijk op aarde niet geheel op hun plaats denken te zijn.

Wil je een beeld geven van dergelijke mensen dan blijken zij vaak enig kind te zijn geweest of door hun broers en zusters nogal gepest te zijn. Heel vaak is het een type van moeders mooiste, zoekende in de wereld naar de adoratie die ook thuis verkregen werd of gewenst werd. Maar die krijg je natuurlijk zo maar niet.

Deze mensen worden vaak misdadigers of komen in een inrichting terecht. Maar degenen onder hen die hun doel, erkenning, ernstig nastreven brengen het vaak ver en worden dan ministerpresident van de een of andere staat of komen in een groot bedrijf.

Zolang een ieder nu maar lacht om hun grapjes en hen gelijk geeft zijn het overigens de liefste en de beste mensen, die je je maar denken kunt. Maar owee wanneer je tegen hen in gaat. Dan zullen zij je met alle middelen en zo gemeen pesten, dat zelfs hun moeder zal moeten toegeven, dat de betrokkene het thuis nooit zo erg heeft gemaakt.

Dergelijke dingen bestaan op aarde en spelen vaak een grote rol. Moeten wij daarvoor dan maar blind zijn? Moeten wij blind zijn ook voor de fouten van de gemeenschap, onze eigen fouten? Moeten wij blind zijn ook voor onze eigen afwijkingen?

En lach nu niet, want wie van u heeft geen enkele afwijking? Trouwens, volgens een groot deel van de goegemeente is het feit dat u hier aanwezig bent op zich reeds een afwijking. U wist dat mogelijk niet, maar toch is dat zo.

Uw afwijking behoort dan thuis onder het sektarisme en dat is het enige wat door vele zich braaf achtende mensen nog meer wordt verafschuwd dan sexisme.

Ons geestelijk leven is opgebouwd uit een geestelijk weten inclusief een taak. Wij willen immers ons bewustzijn uitbreiden en al wat daarmee samenhangt is voor ons een taak.

Daarnaast bestaat ons stoffelijk wezen, waarmee wij moeten leren leven en het gebruik van onze stoffelijke mogelijkheden tot orientatie. Zolang wij daarbij alleen gebonden blijven aan onze stoffelijke orientatie mogelijkheden is er in feite niet veel aan de hand.

De bewustwordingswaarden komen dan als vanzelf wel uit het leven voort. Maar op het ogenblik dat wij onze geestelijke en mentale denkbeelden proberen om te zetten in een ideaal, een idealisme zonder meer, wordt het gevaarlijk.

Dan krijgen wij het gevoel, dat wij meer waard zijn omdat wij een ideaal

hebben wordt het gevaarlijk, zeker wanneer wij daardoor mede trachten bepaalde gevoelens van minderwaardigheid te compenseren.

Feitelijk is daarvan natuurlijk niets waar. Wat meer is: wij weten niet eens of ons ideaal - wat vertaald droombeeld betekent - wel iets te maken heeft met onze werkelijkheid.

Wij weten zelfs niet, of onze idealen waar te maken zijn, ook al zijn er altijd weer mensen genoeg, die het met ons eens schijnen te zijn en beweren, dat het kan.

Denk maar eens aan de mensen die beweren dat, wanneer wij allen maar goede christenen zouden zijn, wij zelfs op aarde al in een hemel zouden leven.

Mijn antwoord aan hen luidt: gezien de genade, die de christen uit Christus! dood meent te verwerven, meent hij zich kennelijk ontslagen van van de plicht voor anderen dan zichzelf die hemel op aarde na te streven.

De houding van die christenen is t.a.v. de wereld altijd enigszins papaal. En zoals u weet komt dit woord van papa, vader. Papaal is dus in feite een zich zien als het vaderlijke element, dat geen verantwoording aan de anderen, de kinderen, verschuldigd is.

En aangezien er een vader is die meer vader schijnt te zijn omdat hij nooit getrouwd is beroept men zich bij zijn streven om eigen wil zo voort te zetten op alle vaderlijke elementen en in bepaalde kringen vooral op de Paus.

Deze heilige Vader is dan ook volkomen bereid om volgens de beste tradities zijn eigen inzichten aan anderen voor hun eigen bestwil met alle middelen wazarovver hij beschikt op te leggen.

Helaas is hij niet de enige paternalist op deze wereld. Er zijn zoveel mensen, die een eigen geloof hebben, een eigen overtuiging, een eigen systeem en dan de mensen toe roepen dat alles in orde komt wanneer men hen maar volgt, dat zij zelfs de aarde goed zullen maken - en dit toch in de praktijk duidelijk niet kunnen.

De enige die iets voor ons werkelijk in orde kan maken zijn wij zelf, want wij zijn de enigen die in staat zijn elk gevoel van meer en minderwaardigheid in onszelf uit te roeien.

Wij kunnen geen begrijpen dat wij alleen door mens te zijn volgens onze eigen inhouden, normen en waarden in staat zijn, de gelijke te worden van alle mensen en wat dat betreft zelfs van alle lichtende geesten.

Want ook een lichtende geest kan niet meer doen dan zichzelf zijn en, zichzelf zijnde en blijvende, harmonisch samengaan met alle anderen die immers anders zijn.

Dat is nu eenmaal de basis van de kosmische harmonie en de kosmische werkelijkheid. Wat een geloof is. Zeker. U kunt het niet bewijzen en ook ik niet. Maar volgens al wat ik weet en waar kan nemen is dit zo.

Dit beseffende zal men tot zich zeggen dat het beter is alle complexen als meerder en minderwaardigheid maar even terzijde te stellen. Je moet immers proberen te begrijpen dat je, zoals je bent, je enige werkelijke waarde, mogelijkheid en betekenis omvat.

Er zijn heel wat mensen, die er anders over schijnen te denken. Maar nader bezien blijken juist dit de mensen te zijn, die de gehele wereld wel willen aanvoeren, maar geen weg weten met zichzelf.

En wanneer mensen zelfs geen weg weten met zichzelf, hoe kunnen zij dan wel de weg weten voor de gehele wereld?

Hoe kunnen die mensen dan uitgaan maken wat goed of kwaad is voor anderen? Hoe kan men dit terecht doen, wanneer men niet eens vrede kan vinden met zichzelf?

Vaak hoor je juist dergelijke mensen beweren: maar God zegt mij ... Ik vrees echter dat dergelijke mensen die spreken uit de naam van God

juist die God kans ontnemen iets te zeggen omdat zij uit zijn naam al zoveel beweren dat God niet meer aan het woord komt. Want tegen de tijd dat alles ten einde komt en zij hun laatste woorden van vermaning kwijt zijn is het met de wereld al afgelopen.

Mensen beroepen zich altijd weer op god, op het heilige ideaal, de economische noodzaak, de politieke haalbaarheid enz. Maar zij vergeten dat wij, op het ogenblik dat men dit doet, onszelf ontkennen.

Wanneer je echter juist handelt heb je geen uitvluchten nodig. Dan behoef je voor jezelf niets goed te praten. Dan behoef je je niet tegenover die wereld te verdedigen omdat je beseft: ik ben mijzelf, wat ik gedaan heb is juist. En als jullie het er dan niet mee eens zijn spijt mij dit alleen voor jullie, maar kwalijk zal ik het je niet nemen.

Maar ja, dat is natuurlijk te pijnlijk. Wanneer de mensen ons niet aanvaarden zoals wij onszelf zien gevoelen wij ons immers de minderen van die andere mensen? Wanneer wij ons de minderen gevoelen van anderen moeten wij, juist omdat zij evenals wijzelf niet geheel in onszelf geloven bewijzen dat wij toch wel degelijk meer waard zijn.

Dat is een probleem, dat alleen maar kan bestaan op uw wereld omdat wij uitgaan van illusies en niet van de feiten. Ik kan het allemaal wel begrijpen. Daar gaat het verder niet om.

Ik kan begrijpen dat menige strinamer zich in de nederlandse maatschappij de mindere voelt. Niet dat hij dit werkelijk is, maar hij voelt dit zo. En wanneer hij dus in konflikt komt met een van hen, die hem dit minderwaardigheidskomplex bezorgen, iemand van de blanke gemeenschap, dan zal hij eerder geneigd zijn, een mes te trekken wanneer er een geschil ontstaat.

Dat is zijn manier om te laten zien, dat hij meer waard is. Maar dit meerwaardig zijn in een konflikt door het met een mes te beslissen is gelijktijdig een aanduiden van zijn minderwaardigheid als mens.

Zolang de man dit niet kan begrijpen: goed, jammer voor hem. Maar dat betekent nog niet, dat wij ons dan maar moeten gaan aanpassen aan hetgeen hij is.

Je moet je gedrag niet aanpassen aan hetgeen een ander is, je moet je leven, werken en gedragingen altijd en allereerst aanpassen aan datgene wat je zelf bent en wel door je gedrag steeds meer in overeenstemming te doen zijn met je aanvaarding van je eigen wezen en de konklusies en konsekwenties, die je daaruit trekt.

De situatie op het ogenblik in uw wereld is wel wat wonderlijk. Tito b.v. is juist naar onze kant gekomen. De arme Jossip moet nu weer opnieuw beginnen. De wereld heeft zijn heengaan officieel betreurd.

Waarom eigenlijk? Jossip Bross was uiteindelijk niet veel meer dan een beroepsrevolutionair. Hij heeft gewerkt, heeft misdaden begaan en was een partisenenleider die toevallig aan de "goede" kant stond.

Hij had net zo goed aan de andere kant kunnen vechten, wanneer hij zijn stage als revolutionair toevallig in Duitsland en niet in Rusland had doorgemaakt - wat gezien de omstandigheden zeer wel mogelijk zou zijn geweest.

Wat maakt die man dan in de ogen van bijna de gehele wereld zo uitzonderlijk? Wanneer je goed kijkt blijkt, dat er maar een punt is waarop deze man, deze zich noemende Tito waarlijk van belang was in de wereld:

Hij was zichzelf. Hij ging niet links en niet rechts, manoeuvreerde voorzichtig en wilde niemand onnodig op de tenen trappen. Maar hij zag een samenleving op een bepaalde wijze en zag ook zijn eigen plaats en taak daarin op een zeer bepaalde wijze.

Daaraan hield hij zich. Hij vroeg zich niet af, of dit nu goed of mogelijk kwaad zou zijn. Hij sprak eenvoudig steeds weer: zo ben ik, dus zo moet het. En zo is het titoïsme ontstaan

De gehele wereld kan dan met treurige gezichten aan de groeve staan, maar de echte Tito hebben zij niet gekend: een prettig, maar vaak ongeduldig en dan meedogenloos mens die een goede vriend was voor al zijn vrienden zolang die hem niet in de weg stonden.

De werkelijkheid is wel, dat de zelfstandigheid van die man meer waard is geweest voor de wereld dan alle geweld van de russische niesbui of van de Amerikaanse pinda. Want die zijn zichzelf niet.

Zij spelen een belangenspel. Zij zijn niet zichzelf, zoals in bepaalde perioden zelfs Stalin eens was. Eerder zijn zij figuren, die gespeeld worden door een systeem, marionetten van een zelf geschapen illusie waaraan zij zich niet meer kunnen onttrekken en waardoor zij een groot deel van hun eigen persoonlijkheid en wezen voortdurend opofferen aan op zich niet belangrijke uiterlijkheden.

Mensen kortom, die voortdurend gedreven worden door de angst voor minderwaardigheid en dit compenseren door in vlagen van meerwaardigheid uit te barsten. Iets, wat dan verdacht veel op vrijheidsberoving van anderen en diktatuur lijkt.

Vandaar ook de grote angst van deze mensen voor kritiek en de wijze waarop zij daarop reageren. Niet, dat de uitgeoefende kritiek altijd terecht of altijd ten onrechte zou zijn. Zij zien dit eenvoudig als een aantasting van hun schijn van meerwaardigheid, die zij innerlijk als niet bestaand erkennen.

Zij vrezen a.h.w. op de proef gesteld en dan ontmaskerd te worden. Zoals het geval is met Jimmy. De man is heus zo kwaad nog niet, ook al heeft hij nu niet bepaald een ideale familie- men zwijgt daar gemeenlijk over. Het is maar goed, dat Jimmy geen lieve vrouw is, anders zat zijn broer op het ogenblik beeldjes te verkopen in een zelfgeschapen Amerikaans Lourdes. Nu licht hij de mensen alleen maar op met souvenirs aan de president. Iets, wat niet voor een zolang aanhoudende mogelijkheid tot grote omzet garant staat.

Wat ik hier zeg, is waar. Jimmy Carter denkt, dat hij met alle middelen moet proberen president te blijven, zogenaamd voor wel welzijn van zijn land, maar in feite uit angst snel terug te vallen tot een positie, die hem tot minder zou maken dan hij nu is.

En toch: is een Jimmy Carter dan werkelijk meer waard omdat de mensen hem mister president noemen? Is hij dan werkelijk opeens minder waard wanneer hij zich weer met het zakenleven, de industrie bezig gaat houden of weer moet terugkeren naar intrigues en politiek op lager niveau?

Indien de heer Carter zichzelf kent en zich van zichzelf bewust is, kan de positie hem geen laars schelen. Dan doet hij wat hij juist acht en zegt: na mij de zondvloed, want ik moet allereerst mijzelf zijn en waar maken, anders kan ik voor anderen nooit wezenlijk iets betekenen.

Iets wat voor alle echte en z.g. staatslieden geldt, maar wat onder ons gezegd en gezwegen de laatste tijd practisch alleen Tito feitelijk heeft gedaan. Als enige in de gehele westelijke wereld, in het gehele oostblok ook. En dat wil iets zeggen.

Mogelijk ergert u zich nu wat en vraagt u zich af, wat voor een eigenaardige mixture u nu wordt voorgelegd. U vraagt zich bovenal waarschijnlijk af, wat aan dit alles nu geestelijk moet zijn.

Het geestelijke element in dit alles is echter veel groter dan u denkt: Wanneer je niet jezelf bent, ben je niets. Wanneer je dat wat je bent verloochent om meer te schijnen maak je in feite jezelf tot minder dan je zou kunnen zijn.

Wanneer je steeds gedreven wordt door het gevoel dat jij maatschappelijk of anderszins minder waard bent dan een ander ben je een dwaas, die zichzelf en mogelijk ook een deel van zijn omgeving ten gronde zal gaan richten.

Wanneer je dan bovendien jezelf probeert voor te houden dat je meerwaardig bent en op de duur mogelijk zelfs oprecht gelooft, dat je dit bent, ben je bovendien bezig jezelf te vernietigen.

Dat zijn eenvoudige feiten. Leeft u mogelijk alleen maar op aarde om mee te spelen in een illusiespel? Leeft u alleen voor de fantasmagorie van belangrijkheid?

Of voelt u dat u mogelijk op aarde leeft om u bewust te worden, om meer uzelf te worden dan u reeds waart, meer bewust uzelf te leren zijn vooral?

Dit is dan de zin van deze samenvatting van allerhande onderwerpen die wij door omstandigheden niet allen afzonderlijk en helemaal kunnen behandelen.

Dat is ook de reden dat wij ondanks alle aangesneden punten een geestelijk onderwerp mogen noemen. Leven in de wereld is goed. Het is niet werkelijk zo slecht.

Zeker, u had het anders gewild. Maar waarom eigenlijk? U hebt de wereld mede zelfgemaakt zoals zij voor u is of schijnt. Van die wereld, waarin U leeft, moet u uitgaan. En dan niet volgens hetgeen U in die wereld had willen zijn of worden, maar van hetgeen u nu, op dit ogenblik, waar kunt maken van uzelf.

Leven is een leerproces. Sommige mensen denken dat het leven langzaam maar zeker tot oud leer wordt: taai brokkelig en droog. Maar het leren is in feite een voortdurend en door alles herwezen worden naar jezelf.

Dat wat je zelf bent en wat te maken heeft met je innerlijk wezen en je harmonie heeft ook te maken met je mogelijkheden.

U hebt in uzelf verschillende soorten van energie: kracht, levenskracht en alles, wat daarbij te pas komt. Wanneer deze krachten in u harmonisch zijn hebt u daardoor een enorme pushing power, iets wat persoonlijkheid is en meer, een ook voor anderen kenbare duidelijke aanwezigheid.

Die aanwezigheid hangt dan niet alleen maar af van de erkenning, die de wereld u geeft. Zij hangt vooral af van hetgeen u bent en uw invloed is het grootste en het rustigste wanneer u een harmonisch mens bent.

Hoe harmonischer u wordt, hoe zuiverder en sterker ook het geheel van hetgeen u werkelijk bent zich in de wereld kan manifesteren.

En hoe vollediger en harmonischer u ook al wat u ervaart herleidt tot het voor u een bewust ervaren aanvulling is van uw geestelijke tekorten aan ervarings en communicatie mogelijkheden.

Wanneer je het zo beziet, is het voorgaande zo gek nog niet en is dit wel degelijk een zeer geestelijk onderwerp. O, ik weet het: er zijn op het ogenblik allerhande zaken die in uw denken een rol spelen.

De rellen in Amsterdam daveren in uw denken nog na. Wanneer je die echter eerlijk en goed beziet dan zeg je: Ach, eigenlijk waren het niets anders dan samenvoegingen van enormiteiten, begaan aan beide zijden.

Want ik geloof niet, dat men een dergelijke rel zonder meer wilde. Degenen die daarachter stonden hadden meer willen brengen en meer willen bereiken.

Ik geloof ook niet, dat de gevestigde orde een dergelijke rel heeft gewenst, en dat nog juist op het ogenblik dat zij door folkloristische gebruiken haar eigen belangrijkheid weer eens probeerde te bevestigen.

Beide partijen hebben geblinderd. Goed. Nu moet er een zondebok gevonden worden. Of is het een zondenhaan? De vara heeft fout gedaan. Daar zal over worden gesproken in de kamer en in dit geval zal er wel niet veel vande besprekingen binnenskamers blijven, want een i. er meent kennelijk uit het gebeuren voor zich nog enig voordeel te kunnen putten.

Aan de andere kant - en vergeef mij, dat ik deze vraag stel - waarom moet men dan met alle geweld zeggen, dat men wel republikein mag zijn

mits men oranje boven zingt? Dat vloekt toch met elkaar?

En waarom stelt men dan zo nadrukkelijk, dat de feestvreugde niet verstoord mag worden? Een feestvreugde die verstoord wordt blijft onecht en verstoord, of men daarin nu uiterlijk meedoet of niet.

En wanneer er dan onvrede bestaat in een gemeenschap, zo ligt dit ook aan die gemeenschap en niet aan de een of andere partij die dit ruchtbaar maakt en daarbij mogelijkbewust of onbewust het vuurtje nog wat opstookt.

Zeker, er wordt nu veel over gepraat. Maar waarom praat men over die dingen? Omdat men innerlijk niet beter is dan degenen die geweld pleegden, omdat men onzeker is.

Maar men probeert meer zekerheid te vinden door te doelen op een bewind, dat de eigen wezen in daden omzet en toch gelijktijdig alle verantwoordelijkheid daarvan op zich neemt. Dan stemt men of neemt zich voor te stemmen op vyf, oda of welke letterkombinatie dan ook, om zo de machtskombinatie in de richting van eigen gewenst optreden te draaien.

Maar op dit gebied geldt wel dat, welke combinatie u ook draait, u er zelf altijd in draait. Waarom zoveel over de macht nadenken?

Wanneer u iets heeft tegen de huidige sociale verhouding, vraag u dan eens af welke dingen u zelf, door uw eigen wezen, door oprechter uzelf te zijn en eerlijker te zijn tegen over anderen, daaraan zelf mogelijk iets kunt veranderen. Want die mogelijkheid bestaat wel degelijk.

Maar ja... dan moeten wij zoveel illusies opgeven. Illusies die ook bij ons feitelijk wel als zodanig bekend zijn, maar die men zozeer wenst dat men alle feiten eenvoudig uit eigen bewustzijn probeert te verdringen.

U wilt feiten? In u land zijn minder dan 3.000.000 werkers - dus de mensen, die het gehele inkomen van het volk feitelijk verdienen. Zij worden geregeerd met iets minder dan 4.000.000 ambtenaren, die dus hun geld krijgen dank zij het geld, dat ontnomen wordt aan degenen die werken.

Men hoort in deze dagen wel eens, dat men daaraan toch iets moet doen. Maar, zo roept men uit, wij kunnen niet, want gelijktijdig moeten wij arbeidsplaatsen scheppen.

Op zich is dit natuurlijk een heel mooie stelling. Maar wanneer je dan al werkgelegenheid wilt scheppen dien je dit te doen door meer industrieën op te zetten en niet door meer beambten en ambtenaren aan te stellen. Want anders maak je de spoeling alleen maar dunner - indien u begrijpt hoe ik dit bedoel.

Maar de regeerders zullen al snel zeggen, dat dit laatste niet haalbaar is. Want men moet toch eigen belangrijkheid en roep van veelwetendheid handhaven en daarvoor heeft men nu eenmaal een grote bureaucratie van node.

M.a.w.: degenen die in deze richting verder gaan zijn in feite degenen die zichzelf erkennen als niet waardevol genoeg, innerlijk en t.a.v. de gemeenschap dat nog zinrijk is zonder de steun van een enorme achterban van goed gedocumenteerde mensen die mogelijk ook verder nog goed geïnformeerd zijn. Ofschoon dit laatste vaak vraagwaardig is.

Bekijk dit alles een rustig en vraag u dan eens eerlijk af, wat dit toch voor een soort maatschappij is. Wat is het voor een maatschappij, die kennelijk vooral behoefte heeft aan "zekerheden"?

Dat kan alleen een maatschappij zijn die niet meer bereid is te erkennen dat de mens zelf in staat is, voor zich zekerheid te verschaffen wanneer men dit werkelijk wenst.

Men roept dan uit dat alles, wat een gemeenschappelijke zekerheid wil vervangen door persoonlijke aansprakelijkheid weg moet, moet vervallen. En of men dan verder beweert dat dit Gods wil is, men er een inschallah aan toevoegt of het formuleert volgens het systeem en de daarin voorkomende

noodzaken maakt dan verder geen steek uit.

Want het gaat niet om de rationalisering die voor een afschrijven van de persoonlijke aansprakelijkheden wordt aangedragen, het is het wezen van de mens zelf, dat voor het uiteindelijke resultaat beslissend is.

Indien de mensen ingaan tegen het totaal van hun eigen mogelijke geestelijke harmonien vernietingen zij zichzelf door hun zoeken naar een denkbeeldige zekerheid. Weet u dat wel?

Men brengt zichzelf en mogelijk de gehele wereld om alleen maar uit angst de mindere te zijn van een ander of de onjuistheid van eigen droombeelden toe te moeten geven.

Is dit geen grote dwaasheid? En zo is het met een beroep op de goddelijke wil ook gelegen. Ik weet het, God is een geloofszaak. Je moet maar vertrouwen, dat Hij er is.

Maar er is iets, ook al weten wij dan niet precies wat. Wanneer wij geloven dat God in staat is de hemel en de aarde te scheppen, zo is Hij ook wel in staat om orde te scheppen en allen te bestraffen, die hem ongehoorzaam zijn of zelfs alle ongehoorzaamheid onmogelijk te maken. Waar of niet?

Indien die God dus iets wil zal het vanzelf wel gebeuren of tenminste door gevolgen duidelijk worden. Indien God zegt dat Israel morgen on-aantastbaar moet zijn, zo zal er wel de een of andere ziekte onder de arabieren uitbreken of iets dergelijks. Desnoods slaat de bliksem opeens in in alle olievelden of iets dergelijks.

Daar behoeven wij dan toch niets aan te doen? Op het ogenblik dat wij stellen dat god almachtig is en die god gelijktijdig gebruiken als rechtvaardiging voor onze daden klopt er volgens mij iets niet.

Wanneer de mensen stellen, dat zij Gods Wil moeten verdedigen zeggen zij in feite, dat zij nog meer zijn dan die god. Want die kan het kennelijk dan zelf niet. Anders had hij daarvoor die mensen niet nodig.

Een raar verhaal, nietwaar? Pijnlijk, godslasterlijk zelfs volgens sommigen. Maar is het dan niet redelijk dit zo te stellen? Elke verklaring voor het feit, dat God het nu eenmaal zo geregeld heeft, dat de mensen zijn wil op aarde ten uitvoer moeten brengen riekt op zijn minst sterk naar een rationalisatie, waarbij het erkende wezen van God eenvoudig en heel onlogisch buiten spel wordt gezet zodra het gaat om het gezag van bepaalde mensen.

Dit is even onredelijk als de stelling, dat de massa vanzelf tot een algehele revolutie van de arbeidende stand zal graviteren. Indien dit waar is zijn zijn allerhande intrigues en propagandamethoden geheel onnodig.

Indien de sociale systemen die men in sommige kringen als een onomstotelijk menselijke waarheid beschouwt dit inderdaad zijn en zo goed zijn als men denkt, komt de revolutie wel vanzelf en zal niets en niemand die tegen kunnen houden.

Wat in de mens werkelijk ligt kun je niet remmen. Zaken, die je de mensen op moet leggen maken duidelijk, dat er ergens iets niet klopt.

Dus wanneer wij beweren, dat God - of iets anders, b.v. het systeem - ons nodig heeft om het tegen alle weerstand in waar te maken, zijn wij grote eugenaars, bedriegen wij onszelf.

Wij proberen in feite ons eigen gevoel van minderwaardigheid van onszelf of hetgeen wij geloven teniet te doen door de almacht er bij te halen en zo een meerwaardigheid te scheppen voor onszelf en ons geloof of systeem die wij niet feitelijk waar zullen kunnen maken.

Neen. God is dood. De overlijdensacte is mede getekend door de gelovigen. De kracht die achter het beeld van God schuilt leeft. Maar het mannetje met de baard, dat toornig, naijverig en algoed tegelijk is, is dood. De duif is kennelijk werkeloos en voert mogelijk op het binnenhof wanneer er weer een tourist met voer voorbij komt en het kruis wordt overal aan

de wand getekend door mensen die niet meer weten, waarover zij spreken.

Het symbool van God is dood omdat de mensen zelf dit door hen geschapen godsbeeld door hun daden vermoord hebben. Maar dat mag je natuurlijk weer niet zeggen. Want de mensen bedoelen het zo goed.

Maar ik zeg u, dat God voortdurend en overal aanwezig is. Ik zeg u dat de levende kracht feitelijk en overal zich manifesteert, Indien wij echter die kracht werkelijk ervaren, zo zal dit niet zijn als iets, wat ons leidt, maar eerder als iets wat ons opeens duidelijk wordt, waardoor wij opeens zien dat wij ook waarlijk onszelf kunnen zijn.

Harmonie is de weg naar die God. En harmonie kan alleen bestaan, wanneer innerlijk besef en actie met elkander in overeenstemming zijn en steeds weer met elkander gepaard gaan. Want een mens zonder actie is geen werkelijk mens.

En een mens zonder innerlijke harmonie kan nooit beseffen hoe zijn actie zal moeten passen in het geheel van het zijnde zoals hijzelf dit ervaart.

Wat gevaarlijke stellingen zijn, zeker. Ik besef dit zeer goed. Maar zijn die "gevaarlijke" stellingen dan werkelijk zo gevaarlijk? Is het wezenlijk gevaarlijker te spreken over de noodzaak jezelf te zijn dan te spreken over b.v. de vrijheid en de democratie, die er geen van beide zijn? Of ons te beroepen op een partij voor de arbeid, die de werkeloosheid bevordert, danwel op een christelijk democratisch appel, dat een zo grote gaping vertoont tussen woorden en daden, dat het zelfs voor zijn eigen volgelingen een rospende in de woestijn zou moeten zijn indien dezen maar meer naar daden zien en minder op mooit woorden zouden letten?

Kan de paus aan dit alles iets veranderen? Of het moderamen? Of misschien de een of andere opwekkingsprediker - dat pep middel voor een verouderend christendom dat zijn prestaties langzaam maar zeker ziet verminderen?

Lieve mensen, wees nu eens eerlijk. Indien er een god is, een Christus is, dan moet dit toch allereerst iets zijn wat in jezelf spreekt? Dus niet iets waarop je je beroepen moet, waarin je geloven moet, maar iets wat er gewoonweg is.

Wanneer er een wet is en een kracht, die geldt voor de totale schepping bestaat die toch in jou en in ieder ander? Dan behoef je niet te strijden over de juiste weg.

En indien er een werkelijkheid is die niet strookt met het beeld dat wij ons maken van ideaal of geloof, moeten wij dan maar met alle kracht en desnoods door het onderdrukken en doden van anderen proberen, onze dromen alsnog uiterlijk waar te maken?

Weet u, de mens moet leren op eigen benen te staan. Dat is voor hem geestelijk en materieel het beste. Dat is dus heel iets anders dan het ideaal van een mens die, overeindgehouden door een sociaal stel steunzolen van de wieg tot het graf in zekerheid voort kan strompelen zonder ooit te ontdekken wie en wat hijzelf is en wat vanuit hem mogelijk is of kan worden gemaakt.

O, dat vindt men niet netjes, dat weet ik. Dat behoort er niet bij in deze tijd. Je met je verzekeren. Maar kan een verzekering u de zekerheid geven die u innerlijk niet bezit?

Wanneer je in jezelf zeker bent, voorkom je praktisch alle ongelukken wel en kun je de gevolgen daarvan ook zelf wel aan. Dan heb je geen verzekeringen nodig. Maar ja, wanneer je verzekerd bent trek je je natuurlijk van de gevolgen van je onachtzaamheid minder aan. Je wentelt een groot deel van de werkelijke gevolgen op anderen af en meent dus, je gang te kunnen gaan. Dat is het verschil.

Wanneer je innerlijk zeker bent van de kracht die in je leeft weet je ook de juiste weg te kiezen, vanuit jezelf en in een aanvaarding van de volkomen gelijkheid van alle anderen in de schepping.

Hoogstens denk je, de anderen beziende wel eens " nu ja, zij zijn zich van zichzelf nog niet geheel bewust." Maar wanneer je de zekerheid en daarmee de verzekeringen zoekt van een geloof of een ideaal, afstand doet dus van je eigen persoonlijkheid en aansprakelijkheden, dan ben je een afstandgestuurd robotmensje aan het worden: Een wezen, dat zijn ervaringen niet meer kan verwerken omdat dezen deels betrekking hebben op de eigen innerlijke onevenwichtigheden, de verwaarlozing van de eigen innerlijke mogelijkheden en de voortdurende ontkenning van de behoefte aan een eigen en harmonische innerlijke ontwikkeling.

Kom, meen nu niet, dat u allemaal zo pessimistisch moet zijn. Er zitten er enkelen bij met een gezicht van " als het zo is kunnen wij maar beter meteen ons overlijden aanvragen".

Luister nu eens even goed. U zit hier. Dat wil zeggen, dat U in ieder geval een poging doet, wat zelfstandiger te worden en dat u bereid bent op zijn tijd ook eens te luisteren naar een mening, die de uwe niet is.

Dat u de moed daartoe bezit geeft reeds blijkt van tenminste enige erkenning van de verborgen waarden in het eigen ik. U hebt nog geen gevoel van innerlijke zekerheid en harmonie.

Misschien voelt u zich onbewust minderwaardig en probeert u dit hier te compenseren. Misschien wil u graag behoren tot een selecte geestelijke groep -- en dat is de Orde natuurlijk. Mogelijk wilt u daaraan enige meerwaardigheid ontleenen.

U hebt dit echter niet nodig. De Orde is alleen maar een nevenverschijnsel in uw ontwikkeling en kan daarin nooit de hoofdzaak zijn. U bent zelf, als mens, in staat u steeds af te vragen, wat juist is. Dus niet, wat beter had kunnen zijn of wat anders had moeten zijn.

U bent wel degelijk in staat u elke keer weer de vraag te stellen: Wat is het meest juiste dat op het ogenblik, aanvaardende wat is, voor mij bestaat?

Wanneer u alleen maar denkt over dit punt bent u in ieder geval al weer een stapje dichterbij gekomen bij een geestelijk bewustzijn. Dan zegt U ook niet meer, dat anderen ongelijk hebben, maar stelt u alleen dat u voor uzelf juist dient te handelen ongeacht de kosten.

Dan vraagt u zichzelf ook niet meer af of u meer kunt worden dan u zelf bent. Nu wilt u misschien voor uw omgeving, geestelijke of materieel, meer worden. Maar dat interesseert u dan niet meer.

Wat u dan wilt is alleen maar uzelf zijn, uw eigen waarheid leven.

En dit kunt U. Denk nu niet " wanneer het in het verleden anders geweest was stond ik er nu beter voor". U zoudt niet zijn wat u nu bent zonder dit verleden en u dient uit te gaan van hetgeen u nu bent en wat de wereld nu is.

Denk niet " wanneer ik al vast maar eens wist, hoe het morgen gaat zou ik vele dingen misschien beter gaan doen. Want door vandaag uzelf te zijn bepaalt u de grootst mogelijke juistheid voor uzelf, geestelijk en daarnaast waarschijnlijk ook materieel en mede t.a.v. morgen.

Dus wees nu niet zo pessimistisch. Jullie staan er nog heel goed voor. U staat er tenminste heel wat beter voor dan die mensen die eelt hebben op hun knieën, maar nog meer vroom eelt op hun hart terwijl hun tong al lang is gesproken van de vele gebeden die zij mompelen terwijl zij zich in gedachten al bezig houden met de vraag of zij morgen nu boontjes of appeltjes zullen eten.

U voelt deze laatste woorden als een soort parodie. Dat is het niet. Er zijn echt mensen die bezig zijn. Hun stem leest uit de bijbel -- en dan niet een passend stuk, maar verder waar wij gisteren gebleven zijn. En wanneer dat toevallig de lijst van de geslachten is is afwijken zelfs zeer begrijpelijk, want die dreun is maar vervelend om te horen.

Dan lezen zij: aangaande Rehabjen van de kinderen van Rehanbja was

Jéssia het hoofd en van de Jezarieten was Selomoth. En desnoods komt Gad ook nog even om de hoek kijken terwijl zij denken: wanneer ik mijn omzet nu maar kan verhogen kan ik misschien door een reclame actie wel

En een moeder zit mee te bidden aan het rozehoedje. Haar mond mompelt "wees gegroet maria, vol van genade", terwijl haar gedachten gaan van "wanneer ik nu morgen voor twee dagen melk neem kan ik overmorgen de stad ingaan om met de kinderen sch... te kopen". "Amen".

Te denken, dat dit... juist is, lijkt mij waanzin. Want volgens mij dien je God beter door je af te vragen, wat je morgen moet eten dan door een lege formule op te dreunen, die toch zijn betekenis door veelvuldige herhalingen voor jou al lang heeft verloren.

Zoals je volgens mij de ware geest Gods eerder zult vinden door te pogen een zo juist mogelijke harmonie te scheppen voor jezelf en voor anderen dan door het lezen van een heel hoofdstuk uit de bijbel.

Wat je nodig hebt is gewoonweg jezelf te zijn. En als u hier bent neem ik aan, dat u daarmee tenminste een heel klein beetje daarmee een begin wilt maken.

Maakt u werkelijk dit begin, dan zult u het volgende leren: Geestelijke bewustwording is mede gebonden aan de houding, die je in de materie aanneemt.

Al datgene wat wij in overeenstemming met onze best erkende innerlijke waarheid tot stand brengen is een geestelijk inwstpunt, dat voor ons een grotere mogelijkheid tot harmonie met meer delen van de geest in zal houden. En dit is een werkelijkheid, die ook na de dood voortbestaat.

Wanneer wij verder gaan met ons leven met een voortdurend respect voor een ieder, ongeacht hun beroep, stand, ras, wijze van denken, politieke overtuiging en zelfs zijn daden, dan zullen wij daardoor ook de mogelijkheid vinden steeds meer in onszelf en de anderen datgene te erkennen wat voor ons werkelijkbelangrijk is.

Het gevolg is een geestelijke harmonie, waarbij wij een steeds groter deel van de wereld kunnen aanvaarden als deel van onszelf en daardoor ook steeds juister kunnen beseffen en reageren in het geheel van die wereld, in het geheel van alle mogelijkheden en behoeften.

Zodat wij, door meer onszelf te zijn, ook meer betekenis kunnen geven aan al datgene, waarvan wij deel uitmaken. Want dat is het enige wat werkelijkbelangrijk is. In dit is de waarheid, weet je wel?

Hebt U commentaar?

x Is het voortdurend beoordelen en veroordelen van anderen werkelijk mede een bedekken van eigen feilen?

- Over het algemeen wel. Je kunt niet zeggen dat het altijd en zonder meer het geval zal zijn. Maar over het algemeen zal men voortdurend een ander veroordelen omdat deze iets uit of doet wat men voor zich niet durft aanvaarden.

Onze grootste vijanden zijn steeds weer degenen die iets tonen wat in ons innerlijk waarheid is maar voortdurend verwerpen uit angst meer temoeten presteren of meer verantwoordelijkheid te moeten nemen of zelfs meer aan inkomen te moeten verliezen dan wij aanvaardbaar achten.

Is dit u voldoende? Dan is dit het einde van deze bijdrage mijnerzijds. Beste vrienden, sommigen van u hebben dit opgevat als een soort boetpredikatie. Dat was het zeker niet.

Wanneer u goed geluisterd hebt zult u zien, dat ik het een en ander over minderwaardigheid en meerwaardigheidsgevoel heb gezegd. U zult ook ontdekt hebben, dat ik het een en ander heb gezegd over recente en actuele gebeurtenissen en ontwikkelingen.

Vergeet dan niet, dat ik dit alles geplaatst heb in het enig juiste kader vanuit ons standpunt: het kader van de geestelijke bewustwording het kader van de geestelijke ontplooiing en bevrijding van het eigen ik

die de enige wezenlijke en werkelijke mogelijkheid is voor een geest, die probeert de volle vrijheid en rust van het opgaan in het totaal te benaderen.

Ik heb u wederom gewezen op het feit, dat wat u denkt en zegt op aarde in een directe samenhang staat met hetgeen u geestelijk bent en geestelijke zult kunnen bereiken.

Ik hoop, dat u vooral over dit laatste niet zonder meer zult heenzien. Want daarmee heb ik u ook duidelijk gemaakt, dat u ook reeds nu volwaardig bent, wanneer u dit zelf maar wilt beseffen en dat u deze volheid en volwaardigheid kunt uitbreiden indien u maar leert, meer uzelf te zijn.

En daarmee dank ik u voor uw aandacht. Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-

Zo. Goeden avond, vrienden.

Ja, het is weer zo. Was het al een verwarrende geestelijke avond en dan krijg je nog esterie van mij. Helemaal erg nietwaar?

Er zijn natuurlijk in deze wereld heel wat dingen, waar de mensen onvoldoende op letten. Hebt u b.v. indertijd meegemaakt, dat er een rechtszaak tegen een kraaiende haan is aangespannen? Uiteindelijk mocht het beest door kraaien. En nu zit er weer een haan in moeilijkheden.

De uitkomst is a.h.w. te voren vastgelegd. De uitspraak zal luiden: wat minder en wat minder luid kraaien, maar verder sta je in je recht.

Maar ja, de mensen letten niet zozeer op dergelijke kleine toevalligheden. Men is veel te druk bezig met zijn geestelijk leven. En dan krijgen wij op een gegeven ogenblik door ons peinzen opeens een bloempot op ons hoofd die wij hadden kunnen ontwijken, wanneer wij ook wat meer met onze eigen wereld en omgeving bezig waren geweest.

Trouwens, op iets dergelijks reageren de mensen ook heel verschillend. De een zegt ik krijg een doodklap en de ander roept blijmoedig uit: eindelijk eens iemand die mij bloemen stuurt.

De beoordeling van feiten kan nogal eens verschillen. Maar wanneer een feit voorkomt, is de kans groot, dat het zich kort daarop nogeens in een licht gewijzigde vorm herhaalt.

De meeste mensen letten daar niet op en toch zie je steeds weer van die aardige voorbeelden. Hebt u b.v. wel eens gekonstateerd dat, wanneer er na een grote brand nog een volgt, er binnen enkele dagen een derde volgt?

En hebt u mogelijk wel eens geprobeerd lijnen te trekken tussen de plaatsen, waar dit gebeurt? Je krijgt dan altijd een nogal duidelijke driehoek, al is dit zelden geheel gelijkhoekig.

Wanneer er dus twee branden zijn geweest kun je die dus door een lijn verbinden en zo te voren al bepalen, waar de derde brand waarschijnlijk zal optreden. Wat meer is; dergelijke rampen blijken gemeenlijk een gelijksoortige omvang te hebben en vaak ook met gelijke of vergelijkbare materialen te maken te hebben.

Kijk, ook dit is deel van de esterie. O, jullie denken nu dat ik waarschijnlijk helemaal tierelier ben. Maar dat is niet zo. In de eerste plaats kunnen jullie het gegeven voorbeeld zelf nagaan. Met de krant in de hand kom je al een heel eind op weg.

Dat wil zeggen, wanneer je hem zorgvuldig leest. De meeste mensen hebben een krant niet omdat het demoeite waard is die geheel te lezen, maar omdat er een voordelige aanbieding of misschien een aardig overlijdensbericht in staat.

Maar het voorgaande heeft ook betrekking op U. Denk eens even na.

Wanneer er in mijn - of uw-leven op een niveau iets gebeurt dat zich op een ander niveau herhaalt, is het wel zeker, dat het op een derde niveau eveneens vergelijkbaar plaats zal vinden.

Ik heb niet alleen maar te maken met een enkele bewustwording of aanval van bewusteloosheid. Ik heb altijd te maken met reeksen en meestal is het aantal gelijksortige ontwikkelingen drie of een drievoud.

Zit nu nietzo gek te kijken. Dit is heus esoterie. Wanneer ik stoffelijk een schok doormaak en daarna blijkt, dat die schok in mijn emoties nogmaals - dus iets later - optreedt is het wel zeker, dat hier sprake was van een onevenwichtigheid, die zich ook in mijn geest later zal manifesteren.

Ken ik nu de aard en werking van deze beide eerste schokken dan weet ik ook, wat zich onvermijdelijk geestelijk voor mij zal voltrekken.

Maar wanneer ik dit weet, kan ik mij daarop voorbereiden en instellen. Stel je je er goed op in, dan zal elke ervaring tenminste in geestelijk opzicht eerder een meevaller dan een tegenvaller worden.

Want dat kan meevallen en net kan tegenvallen. Dat is bij een brand ook en ligt er meestal aan, hoe je verzekerd bent. In de bewustwording kan een beleven een positieve geestelijke waarde betekenen.

Wat is nou een geestelijke positieve waarde? Wel een waarde waardoor je bewustzijn vergroot wordt zonder dat uw aanvaarding van de kosmos of uw wereld daardoor voor u vermindert wordt.

Wat je nog verder door kunt trekken: Wanneer een gebeuren op aarde in mij een bepaalde reactie heeft opgeroepen zal ik een soortgelijke situatie ontmoeten in de geest waarbij nogmaals deze reactie in versterkte mate optreedt danwel - hoe is het mogelijk - soms het tegengestelde beleefd wordt.

Dit wetende kun je er voor zorgen, dat je reeds voor de schok haar inwerking in de geest doet gelden je hebt gekoncentreerd op het voor jou belangrijkste van je geestelijk bestaan. De ervaring zal dan een verrijking van de geest betekenen zonder dat zij tijdelijk een geheel andere benadering tot leven, god en wereld doormaakt.

Dat is gewoon een fantastisch resultaat, zeker wanneer je ziet, hoe je hierdoor opeens geheel nieuwe geestelijke mogelijkheden kunt verkrijgen. Maar nu moet ik weer even meer actueel worden.

Dat is bij mij de grote ellende: wat ik zeg is wel degelijk ook esoterische van betekenis, maar de meeste mensen denken, dat ik te actueel ben om ook geestelijke waarden van betekenis uit te kunnen drukken.

Wanneer je een voorbeeld van de tegenstelling in het stoffelijke leven in uw buurt wil aantreffen behoeft u alleen maar te kijken naar de toestand in Amsterdam bij de krining en daarna bij de herdenking van de bevrijding.

Je kunt de gevolgtrekking maken dat voor de mensen het begrip bevrijding dermate positief van betekenis is dat elk begrip van een beperking van de feestvreugde en emotie eenvoudig een verzet op zou roepen.

Wil je dit nu geestelijk bezien dan kun je zeggen, dat de emoties op zich gemeenlijk een kater met zich brengen, maar dat dit voorkomen kan worden door de energie, die een dergelijke beleving losmaakt, reeds te voren te richten op een streven, waarbij zij kan worden tot een stuwkracht tot het beleven van en vinden van meer vrijheid.

Indien u het mij toestaat wil ik hier even nog wat verder afwijken. Ik heb een afwijking wat dit betreft vandaar dat ik het toch al heel gemakkelijk doe.

Heeft u wel eens opgelet hoe die bevrijdingherdenkende generaal in zijn wagen stond?(hand naar voren gestrekt, daarna saluut). Je zoudt aan de hand van die gebaren kunnen zeggen, dat de man elementen van beide tegenpartijen in zijn groet verenigde en desondanks symbool was van de bevrijding.

Wanneer je dergelijke dingen opmerkt krijg je het gevoel van "hé, de uiterlijkheden maken onbedoeld veel duidelijk van hetgeen er bij mensen achter zit."

En wat er achter zit plus de wijze, waarop ik het geheel ervaar maakt mede uit, wat het voor mij betekent en wat ik zelf dus kan zijn. Er zijn natuurlijk heel wat mensen die het er bij laten zeggende, dat dit voor hen het belangrijke van de zaak is.

Maar er zijn ook heel wat mensen die gaan beseffen: wanneer deze uiterlijkheid voor mij deze betekenis heeft, moet dit in mij een oorzaak hebben. Waarop zij de innerlijke kluis opengooien, alle skeletten opzij schuiven en op zoek gaan naar de innerlijke waarde, waardoor hun beleven toch mee bepaald werd.

Wanneer je besef wat innerlijk mede de oorzaak is van je emotionele reactie, de reden waarom je dingen op een zeer bepaalde manier beleeft en benadert, wordt je je mede bewust van de aard en soort van de geestelijke kracht, die in jezelf schuilt.

Esoterie is niet alleen maar een soort geestelijke striptease waarbij je alle uiterlijkheden terzijde werpt in de hoop uiteindelijk alleen nog de naakte geest over te houden.

Wat trouwens zou betekenen dat heel wat mensen geestelijk in de kou zouden komen te staan. Want sta maar eens geestelijk in je blootje te rillen terwijl je niet weet waar je bent en waar je naar toe moet.

Hey is dan net, of je opeens overal buitenstaat en geen weg meer weet met jezelf. Wonderlijk genoeg gebeurt dit heel vaak met de mensen die op aarde altijd weer hebben gezegd "binnen is binnen".

Besef, dat werkelijk bewustwording niets heeft te maken met een dergelijke striptease waarbij men zijn eigen psychologische factoren maakt zonder deskundige begeleiding.

Het gaat niet alleen maar om je innerlijk wezen en je innerlijke waarheid, maar wel degelijk ook om de aanpassing van het ik aan de innerlijke waarheid en alle kenbare facetten daarvan.

Die aanpassing van het werkelijk innerlijk wezen aan de erkende wereld en mogelijkheden is de werkelijke zin en betekenis van de esoterie. Ik betreur het alleen dat er zoveel mensen zijn die denken: wanneer dit het werkelijk is, behoeft het voor mij niet meer.

Maar hoe kun je werkelijk bewustworden zonder dit? Tijdelijk vrede vinden met en in jezelf door jezelf te bedonderen is gemakkelijk genoeg. Maar als je jezelf bedriegt zal de vrede, die je hoopt en denkt te vinden steeds weer verstoord worden en in steeds erger mate.

Maar wanneer je eerlijk bent tegenover jezelf omtrent jezelf - wat in het begin meestal niet bepaald meevalt - zul je mogelijk niet onmiddellijk de grote innerlijke vrede vinden, maar je zult wel keer na keer dichterbij die vrede komen, zonder dat deze nog gestoord kan worden.

Je gaat dan immers jezelf, je innerlijk leven maar ook alle gebeurtenissen waar je bij betrokken wordt meer en meer zien als een manifestatie van de werkelijke werkelijkheid, die ondanks alles in het ik bestaat.

Wat een woord hé, manifestatie. En een mooi beeld ook, vooral wanneer zij "toegestaan" zijn. Dan deinen er altijd twee knolsmerissen voorop. En degenen die er achter lopen hebben dus altijd iets te zien, als is het maar de dierlijke deining onder de rechte rug van een agent. En met een klein beetje geluk krijgen zij nog vijgen toe ook.

Manifestatie. Kenbaarmaking. Bekendmaking, soms zelfs open aring. Wanneer wij datgene wat in ons bestaat in de wereld herkennen en zien, dat de wereld uiteindelijk voor ons ons innerlijk weerspiegelt zullen wij ook in staat zijn ons innerlijk en emotioneel aan te passen aan de wereld waarin wij leven en de bewustwordingsnoodzaak, die voor ons ook daarin bestaat.

Dat is nu juist de perfecte vorm die wij voor een zo goed mogelijk levensresultaat nodig hebben.

Er zijn helaas mensen, die zoveel doen aan hun vorm van esoterie op een wat overdreven wijze, dat zij om geestelijk wat verder te komen eerst aan een geestelijk vermageringsdieet zullen moeten beginnen:

Zij snoepen te veel van alle hoogheiligheid zonder te erkennen dat je de zaligheid niet moogt overdrijven omdat je anders gevaar loopt je band met de objectieve werkelijkheid te verliezen.

U kijkt zo, maar het is heus een heel goede uitspraak die bovendien nog juist is ook. Want leuk of niet, wat ik stel is de bittere waarheid, waar velen te laat achterkomen. En dat kan je dan weer een inkarnatie of zo extra kosten ook nog.

Wanneer ik uw wereld of de mijne zie, dan krijg ik steeds weer het gevoel, dat dit grandioos is. Bovendien krijg ik soms een gevoel van grote verwantschap met iemand anders waardoor mijn wereld vrolijker en ruimer kan worden.

Soms ook bewonder ik mensen als b.v. den Uyl op Schiphol. Hij keek omhoog, sprak laat ze vliegen. En heeft dat gedaan, waarna hij toch nog op tijd wist te komen. Ik heb respect voor iemand, die dat zo spontaan kan doen.

Ik heb respect en voel soms zelfs verwantschap met al die officiële mensen die aan lange tafels tegenover elkaar zitten te praten over dingen waar zij zelf ook niet veel vanaf weten en waarin zij bovendien niet werkelijk geloven, maar wel op een zodanige wijze dat zij alle anderen van hun ernst en betrokkenheid weten te overtuigen.

In mijn dagen noemde men mensen, die daarvan hun beroep maakten wonderdokters, daarna noemde men hen oplichters en nu hebben zij weer een andere naam.

De vorm verandert natuurlijk, maar het patroon blijft altijd weer het zelfde: ons wordt de oplossing voor alle kwalen in een elixer des levens aangeboden.

Men vertelt je, dat het voor alles deugt. Neem je het in dan is het goed voor de bloedsomloop en alle kwalen, smeer je je er mee in dan verdwijnen allesmetten op je huid en baad je je er in dan wordt je nog 10 jaren jonger ook.

Dergelijke elixirs die niets doen bestaan nog steeds overal, al heten zij nu gemeenlijk systemen, inwijdingen e.d.. Men handelt in deze branche meer en meer in systemen, richtingen overtuigingen en scholen.

Waar de grondstoffen vandaan komen interesseert mij dan verder minder omdat ik weet dat hetgeen de wonderdokter verkoopt in feite altijd weer een illusie is, opgebouwd uit weinig gezond verstand en ruim gekleurd met overtuiging en propaganda.

Wanneer wij dergelijke dingen slikken en nog denken dat wij er beter van zullen worden ook, nuja, misschien denken wij dan tenminste een tijdje, dat het ons beter gaat.

Wanneer men u zegt, dat men u in zal wijden is het mij best. Zolang u er gelukkig mee bent mag het. Maar geestelijk bezien is het alleen maar gekleurd water.

Wanneer men u zegt, dat u zalig zult worden, vooral wanneer u reeds nu een legaatje prepareert ten bate van een bepaalde persoon of instelling kan dit voor degene die het doet een gevoel van rust betekenen voor enige tijd. Dus wanneer het je gelukkig maakt, doe het vooral. Maar besef dan wel één ding: je koopt geen zaligheid, je bereikt geen gemakkelijke inwijding tenzij je die ook zelf kunt vinden en wel in jezelf.

Ik zeg alleen maar: Wanneer je het werk in feite toch zelf moet doen, waarom dan zoveel geld en tijd weggegooid aan dingen die u niet

tot nadere zelfbeschouwing en grotere zelfkennis brengen.

Overigens zegt men wel eens, dat wij van de orde ook zo zijn. Geheel waar is dat niet. Wij zijn standwerkers van de geest die u, tegen betaling omdat zonder dit op aarde niets meer mogelijk schijnt te zijn, aanmoedigen en wel voortdurend, om zelf te denken en vooral ook uzelf te zijn.

Iets, wat u allang zouwt moeten zijn, maar kennelijk nog niet geheel bent. Want anders zouwt u niet hierkomen, nietwaar? Wanneer u dus meer uzelf wordt kunt u ook nog geld sparen.

Maar indien u dan grote waardering voelt voor degenen, die u in die richting hebben gestuwd kunt u alsnog een grote gift overmaken om ook de penningmeester gelukkig te maken. Zo ligt het nu eenmaal.

O, dat is natuurlijk wel gekheid, maar niet helemaal. Het volgende is weer in volle ernst gemeend, zelfs wanneer het er mogelijk wat anders uitkomt.

Wat u werkelijk bent kan niemand veranderen, ook u niet. Wat u bent is een deel van de eeuwigheid. En wat voor geit u zich daarbij voorstelt hindert verder niet mits u maar beseft, dat u uzelf bent en ook altijd blijft.

Omdat u deel bent van de eeuwigheid kunt u alleen dat deel van de eeuwigheid dat u bent steeds beter leren beseffen. U kunt steeds bewuster uzelf worden en daardoor ook in uw kontakt met het geheel van de kosmos meer optreden als een bewust ik, dat daardoor voor zich ook harmonie zal vinden, zelfs onder omstandigheden, waarbij anders een gevoel van disharmonie bijna onontkoombaar wordt.

Dat is de zin van esoterie. Zeker, het is een "ken jezelf". Maar dan niet een jezelf kennen in isolement, in afzondering van een ieder en alles, al lijkt dat ook veel gemakkelijker. Want je kunt nu eenmaal gemakkelijker denken dat je mooi bent wanneer er geen spiegel in de buurt is.

Het betekent juist een jezelf kennen als deel van het geheel en bewust dat wat je bent toevoegende aan het geheel. Kortom; bewust harmonie weten te vinden met het geheel door juist heel bewust jezelf te zijn.

Wat u waarschijnlijk voorheen nog niet op deze wijze gehoord hebt, dus brengt de avond u in ieder geval iets nieuws. Overigens geen wonder, want geestelijke leringen doen altijd weer denken aan een repeterende breuk waar geen einde aan komt een soort in tiendelig stelsel uitgedrukte waarde van pi.

En wanneer u ooit een breuk hebt gehad weet u, hoe vervelend een gewone breuk al kan zijn. Laat staan een gekompliceerde. Waarmede het tijd wordt, mijn lieve vrienden, mijn esoterische konklusie voor vandaag kort en krachtig te stellen. Het is de volgende:

Slechts de mens die de moed vindt zichzelf te beseffen zoals hij is en zichzelf ook te zijn zoals hij werkelijk is, kan rond zich de aanvaarding vinden, die hij mogelijk begeert en door die aanvaarding komen tot het aanvaarden van alles rond hem. Hierdoor zal het hem mogelijk worden dat bewustzijn te bereiken, dat zonder dit voor hem niet haalbaar is.

Overigens, wanneer ik het woord haalbaar of niet haalbaar door bepaalde politici hoor gebruiken denk ik onmiddellijk aan het ministerie van financiën: daar acht men kennelijk alles haalbaar wat u hebt.

Hiermede heb ik dan het mijne gezegd. Maar ik wilde nog even mijn eigen spelletje met u spelen. Tenzij u natuurlijk daartegen bezwaar hebt. Zeg het dan maar rustig, want dat mag ook.

Geen bezwaren of tenminste niemand die de moed heeft dit nu toe te geven. Voor mij een hoopgevend feit. En zeker, wanneer u het voorgaande mede in beschouwing neemt. Maar goed: u geeft een woord en ik zal er een omschrijving bijzoeken.

Tai Tji. Weet ik niet, maar ik vermoed dat het een broer van Ha Tsji is.

Finanien : datgene waarvan men altijd meer wil hebben dan je hebt en waarvan je altijd minder meent te krijgen dan je toekomt.

kraken: het openbreken van een maatschappelijke gewoonte door huizen te betrekken waar je geen recht op hebt.

Je kunt ook zeggen: kraken is het voorspel tot het gekraakt worden, dat optreedt wanneer de politie het pand komt ontruimen.

Steunpilaar: altijd degene die iets overeind houdt. Wanneer iemand dus een steunpilaar van de maatschappij wordt genoemd betekent het, dat hij alles in stand probeert te houden zoals het nu is.

Dit betekent in feite, dat menige steunpilaar eerder een steunbeer is die beren heeft in de maatschappij en haar daarom steunt ongeacht het feit dat hij ze beter zou kunnen laten vallen.

Anarchie: dit behoort te zijn een volledig bewust en op zich werken en leven in een geheel vrijwillige samenwerking met alle anderen zover die in staat zijn deze vorm van samenwerking te aanvaarden.

Het is helaas in feite vaak een slopersbedrijf dat probeert het politiek bestaande overhoop te gooien zonder plannen te hebben voor datgene, wat op het braakkomende gebied zal moeten worden opgetrokken.

Muis; de tegenstelling van de kat, maar soms ook haar komplement, wanneer de kat tenminste snel genoeg is.

De islam. Dat die bestaat is voor het westen inderdaad vaak lam. Islam is een openbaring die evenzeer in zichzelf gelooft als de christelijke en daarom in een voortdurend konflikt met de christelijke zal komen zolang zij haar geloof niet leert zien als het wijzen van een weg door het leven die niet zonder meer inhoud dat men anderen aan deze leefwijze dwingend mag onderwerpen.

Bani Sadder : Iemand die in de braadpan ligt tussen Khomeiny en Carter.

Olijfboom: een uit zijn krachten gegroeide olijftak die te zwaarwegend is om vrede te brengen.

De onfeilbaarheid van de paus: datgene wat hij voorgeeft en beseft niet te bezitten. Zijn feilbaarheid is datgene wat kunstig verborgen blijft achter een onfeilbaarheid, die nooit bewijsbaar is.

Nadenken: datgene wat de meeste mensen alleen maar doen om er achter te komen waarover zij na moeten denken wanneer zij meer tijd hebben.

Zenboedisme: het irreele van de werkelijkheid toetsen aan eigen begrip van werkelijkheid ongeacht de irreele aspecten daarvan.

Ironie: onder andere datgene, wat u in mijn definities vaak aan zult treffen.

Anders gezegd : ironie is de glimlach waarmee men de werkelijkheid kan beschouwen zodra men eigen onvolledigheid beseft.

Premier van Agt: iemand die mij de verzuchting ontlokt: laten de eersten a.u.b. binnenkort de laatsten zijn.

Anders: een vliegende fietser, die zich zelf in den vreemde roemt om thuis gekomen iets te hebben dat hij terug kan nemen.

Nog anders: iemand die veel volgelingen heeft die helemaal agterlijk zijn.

Verder: een sympathiek mens, die voortdurend tot beslissingen komt bij het diner maar zijn besluiten helaas aan het ontbijt alweer schijnt te zijn vergeten.

Wiegel: een man die met een grote mond en een klein hart toch veel klaar maakt wat van Agt net niet bereikt.

Hij is een man die steeds streeft naar een macht, die hij niet zal kunnen dragen.

Hij is de nederlandse Churchill die van anderen de sigaar maakt.

Jan Terlouw: een man die vaak zeer vurig kan doen over dingen die hem lóuw zullen laten zodra hij boven Jan is.

Joop: een Uyl die alleen kan vliegen door de luchtvaartschool er bij te halen.

Anders: Joop is het symbool van het socialisme daar hij rood aanloopt zodra hij er over spreekt.

Verder: hij is een econoom die in staat is de economie ineem te laten storten.

Ook nog: hij is een man die meer verdient dan hij krijgt en daarom probeert meer te nemen dan hij verdient.

De bhagwan van Poona: het woord zegt het al. Hij zegt: Ik bhagwan, hier de poen.

Oftewel: een geestelijke die bewustwording verkoopt door een ieder te laten doen wat hij wil op een wijze, waardoor hij meent dat hij geleid wordt.

Boeda: degene die zo onverschillig werd voor zich en het zijn dat hij medelijden kon hebben met alle mensen ondanks dat wat zij zijn.

Maar je kunt natuurlijk ook zeggen: een boeda is een figuur met slakken op zijn hoofd en een dikke buik plus navelstarende blik, die ondanks dit alles verlicht werd. Als zodanig een vróge voorloper van Philips.

Je kunt nu eenmaal eral wel de draak mee steken. Toch heb ik het gevoel dat een boeda in uw maatschappij meer kan bereiken met boe roepen dan met da zeggen.

multinational: een rijk dat gericht is op zijn eigen belang binnen alle grenzen.

Of: een rijk, dat zijn eigen belang ziet in rijk-ommen vergaren ondanks de kosten voor anderen.

Of: de rijkdom van de multinational bestaat uit de macht die zij weet uit te oefenen op degenen die zeggen de macht te hebben.

Ten laatste: een multinational is de enige onderneming die mensen tot factoren weet te reduceren zonder de rekening daarvoor te betalen. Want zij wijken dan uit naar een land, waar zij gelijk krijgen.

Trouwens, een multinational werkt binnen zoveel naties dat zij altijd de kans ziet, elk koers en kostenverschil voor zich gunstig te benutten.

Uit welke sfeer komt U?

Inderdaad uit een sfeer. Ik ken nog maar enkele kleuren, veel licht en geen geluid. Indien u de sferen kent weet u ook, waar ik vandaan kom. Weet u het nu niet, dat weet u er niet veel van, maar dan gaat het u niet aan ook.

Het volgende nog ter overweging: geestelijk bewustzijn wordt vaak geopenbaard in een vermogen tot relativieren. Een sfeer is alleen een contact- en elk contact verloopt volgens zou in de waarden die je zelf daarin kunt beleven. Hoe lichter het wordt, hoe meer duister je erkent.

En een mysticus is iemand die zijn geestelijk beleven verwacht met zijn stoffelijke roeping.

En hbermede moet ik eindigen. Goeden avond.

d.d. 9 mei 1980

(tweede deel bekort en geredigeerd.)